

Start pont

A Hármashatárhegy neve abból adódik, hogy három település határát jelölte a 19. századtól. Buda, Óbuda és Pesthidegkút találkozásaként már ekkoriban is kedvelt turista és vadászhely volt. A harmincas években felfedezett különleges klíma kihasználására a Műegyetemi Sportrepülő Egyesület indítópárnákat és pilóta-otthont, majd később repteret alakítottak ki. Jelenleg (újra) működő MSE és a reptér története nem volt zökkenőmentes, 2014-2019 között a reptér sajnos nem üzemelhetett. Az elmúlt évek kezdeményezései folytán az egyesület új lendületre kapott, nagy nehézségek árán, de megszerezte az engedélyt és így 2019-ben újraindulhatott a vitorlázó repülés a Hármashatárhegyen. A reptér épületei közül néhányat karbantartottak vagy felújítottak a viszontagságos idők alatt, de van olyan is, mely nagyon megsínylette a gazdátlanság éveit. Utóbbiak közé tartozik a pesthidegkúti lakóházak határában álló II-es hangár. A tetőszerkezete tönkrement, beszakadt, használhatatlanná és veszélyessé vált.

Kutatásunk során arra jutottunk, hogy az épületet lebontanánk, de anyagát felhasználva megőriznénk műszaki értékét, szellemi értéke pedig új formában jelenne meg. Az elbontott épület tégláit összezúzva, a vöröses port felhasználva építenénk összes építményünket. A betonba kevert téglapor vöröse dekoratív, kissé különbözik a természetestől, de nem tájidegen. Elképzelésünk szerint minden tájépítészeti beavatkozásunk ebből a különleges keverékből, azonos anyagból, azonos formákkal készül. Bár mindegyik építményünk különböző funkciót tölt be, más és más hangulatot idéz, ám anyaga és színe révén egységként működik.

Tervünk címeként választott **Startpont** a vitorlázó repülésben használt fogalom. Azt a helyet jelöli, ahonnan a repülőik indulnak és a pilóták várakoznak. A startpontra az üzemnap elején kiviszik a műszaki és egyéb felszerelést, enni-innivalót, ahol az egész napjukat töltik a pilóták, repülni vágyók. Ez azért szükséges, mert sokszor nagy távolságok vannak a vitorlázó gépek felszállási pontja, vagyis a startpont és a hangárok között. A csörlőt is autóval szállítják vissza a startpontra, miután segítségével felszállt egy gép, gyalogosan ezek a távok túl nagyok lennének. Amint lement a nap, összepakolják a startpontot és közös erővel betolják a repülőket a hangárokba.

A repülőtér szélén álló II-es hangár különleges csomóponti helyen fekszik, több út kereszteződésében, a lakott terület és a természet határán. Ez az izgalmas pozíció inspirált minket, hogy kielemezzük, pontosan milyen közösségek és érdekek találkoznak ebben az elágazásban. A helyszín kutatása után körvonalazódott bennünk, hogy itt rengeteg közösség éli mindennapjait egymás mellett, érdekeik ütközése tehát nem meglepő. Üzemnapok alkalmával az MSE és a helyi lakosság, vagy a repteret nem repülésre használó, természetet kedvelők érdekei és szokásai keresztezik egymást. Tájképi beavatkozásunk erre a konfliktushelyzetre ad megoldást.

A látképbe való beavatkozásunk részeként építményeket terveztünk a reptér olyan pontjaira, melyek érdemesek a látogatásra. Építményeink választ adnak a terep adottságaira és az itt jelenlévő közösségek közötti helyes használatra, mindezt őszinte egyszerűséggel és egységgel. Óvatosan, mint ahogy a természetben is járunk: mintha vendégek lennénk. Nem építettünk épületet, csak azért, hogy építsünk valamit. A cél a helyi sokszínűség és

konfliktusaik megoldása, a fenntartható építmények kialakítása volt. Építményeink a jelenlegi igények szerint, hosszú távon gondolkozva, változatosan és többféleképpen felhasználhatók.

A terepen az építményeink helyszínének kiválasztásában a természet és a használók adta csomópontok jelentették az iránymutatást. Olyan pontokra esett a választásunk, melyek valamiféle érzelmet vagy esetleg űrt keltettek bennünk. Fontos tisztázni, hogy a rét észak felé fekvő részén jól követhető, kitaposott út vezet végig az arra sétálókat. Ez az út biztosítja az üzemnapokon is könnyen átlátható és biztonságos közlekedést, a tanösvények elérését, a kirándulók repülőgép-nézegetését. Ezzel szemben a mező déli felét megszakított útszakaszok, építési törmelék, autóroncsok, káosz jellemzi. Tervünk tájolása a fentiekből adódóan a repülőtér déli részére esett. A rét ezen részén csomópontokban található építményeink nagyon apró, a helyszínen meglévő finom mozdulatokból táplálkozó, vagy az ott találtakat megerősíteni kívánó beavatkozások. Például a Kitekintő, a Merengő vagy a Közösségi asztal, melyek önmagukban és együttesen is értelmezhetőek.

A pesthidegkúti oldal felől indulva, a reptér déli oldalán egy híd szolgál bejáratként. A híd anyagába belenyomva olvashatjuk a REPTÉR feliratot, mely a reptér hivatalos kezdetét jelzi, figyelemfelhívó kiindulópont: **Start pont**.

Innen a kitaposott ösvény egyenesen a II-es hangár előtti zöld területre vezet, ahol már messziről megfigyelhető, hosszú asztal húzódik. A közösségi helyként is funkcionáló, leülésre, repülőgép nézegetésre alkalmas építmény csaknem harminc méter hosszú, kétoldalt paddal övezett. A **Közösségi asztal** célja, hogy kis és nagy társaságok is egyaránt használni tudják. Elhelyezésénél arra is figyeltünk, hogy üzemnap esetén a sétáló szívesebben üljön le és nézze a fel és leszálló gépeket innen, mintsem, hogy besétáljon a reptérre.

A működő hangár magasságában a mező kissé beszögell, a fák vonala beljebb ugrik. Itt jelenleg egy fakereszt áll, Feszület, emlékhely. A Műegyetemi Sportrepülő Egyesület elhunyt tagjainak nevei kis fémtáblákba gravírozva díszítik a fát, míg mellette egy másik tábla hívja fel a figyelmet a paplanernyős közösség elhunyt tagjának emlékére.

Az emlékezés ilyen formáit átültetve, egy grandiózusabb, az ég felé törő szimbolikával rendelkező emlékhelyet alkottunk ki, mely az **Emlékező** nevet kapta. A fémtáblák megtartása, felhasználása fontos volt számunkra, hiszen ezek az egyesület mindenkori tagjai előtt tisztelegnek. A hely szakralitása az egyszerűségből és az elmúlás szimbolikájából képződik. Az emlékhely tíz méter magasságával tör az ég felé, szemmagasságban az anyagba nyomott emléktáblák felfelé az égbe vesznek.

A rét déli oldalán, közeledve a dombokhoz a kitaposott út erősen kettéválik. A közrefogott terület nem olyan alacsonyra nyírt, gondozott, mint a reptér többi része. A növényzet vadon nő, a melegebb évszakokban akár derékmagasságig is felér. Ez a terület szinte kívánja, hogy felfedezzék, titokzatosságot sugall. A nagy fűben, ahol éppen nem nő semmi, ösvényekre lel az arra sétáló. Az utakon sétálva, azokat követve egy padhoz érünk, **Merengő**. A labirintuson belül egy biztonságos hely a csendes elvonulásra. A pad pont akkora, hogy egy-két személy kényelmesen bekuckózhat, - de nagyobb társaság már nem fér el.

Repülés esetén a csörlő általában ide, a mező keleti végébe van kihelyezve, innen irányítják a gépek felhúzását a magasba. A csörlő a repülőtérnek startponttal ellentétes felén

helyezkedik el, e két végpont között autó viszi a vitorlázó repülőgépek felszállásához szükséges drótkötelet.

A dombok aljában mészköves bányá sejtik, mellette a kitaposott ösvény felvezet a domb tetejére. A meredek emelkedőn apró, talp alattnyi lépcsőfokok segítik a felfelé igyekvőket a domb megmászásában, egyfajta utat mutatva felfelé a kilátáshoz. A **Kitekintő** kényelmes, leülésre alkalmas helyet ad a megfáradtaknak. Visszanéz oda, ahonnan jött, a Hármashatárhegyi repülőtérre. Teljes panorámát nyújt paplanernyősök felszállópályájára és a Solymári dombokra, végig követve a gépek és ernyők fel és leszállását.

Tervünk a fentiek alapján akár úgy is tűnhet, hogy minden kis, a helyszínen felismert problémára megoldást próbál nyújtani, ezzel elveszítve egységét. Ennek elkerülésére az egyszerű, geometrikus formák használatához nyúltunk. Az építmények kis beavatkozást igényelnek, óvatosan illeszkednek a tájba. Érzékeny elhelyezésük utat mutat és a használókat aktívan bevonja. Anyaghasználatukban egyező, könnyen felismerhető tárgyaink a fenntarthatóság jegyében születtek. Variálható, de a jelenlegi igényeknek megfelelően kialakított, a jövőben fejlődni képes formák. A reptéren jelen lévő érdekek ezáltal találkoznak, kibékülnek és összefonódnak, új lehetőséget kínálva a helyi közösségeknek.

2022.11.02.

Starting point

The name Hármashatárhegy derives from the fact that it marked the boundaries of three settlements (Buda, Óbuda and Pesthidegkút) from the 19th century. It was already a popular tourist and hunting spot. To take advantage of the special climate, discovered in the 1930s, the Technological University Sports Flying Association built launch pads and a pilot's hangar, and later an airfield. Now the (re)operating association's history (in Hungary called MSE) and the airport has not been a smooth one, and the airport was unfortunately closed from 2014 to 2019. Thanks to the initiatives of recent years, the association has been given a new impetus, with great difficulty, but it has obtained the license and gliding flights on the trilateral mountain could resume in 2019. Some of the airport's buildings have been maintained or renovated during these difficult times, but others have suffered greatly from years of neglect. The latter include Hangar II, which stands on the edge of the residential buildings of Pesthidegkút. Its roof structure was destroyed, collapsed, and became unusable and dangerous.

Our research led us to the conclusion that the building could be demolished, but its technical value could be preserved, and its spiritual value could be recycled. We would crush the bricks of the demolished building and use the reddish dust to build all our structures. The reddish red of the brick dust mixed with the concrete is decorative, slightly different from the natural, but not alien to the landscape. We envisage all our landscape interventions being made from this particular mix, using the same material, with the same forms. Although each of our buildings has a different function and evokes a different atmosphere, they work as a whole through their materials and colors.

The Start Point, the title chosen for our design, is the term used in gliding. It marks the place from where planes take off and pilots wait. At the start of the day, the technical and other equipment, food and drinks are brought out to the start point, where pilots and pilots who want to fly spend the whole day. This is necessary because there are often long distances between the take-off point of the gliders, i.e. the launch point, and the hangars. The winch is also transported back to the take-off point by car once the glider has taken off, distances that would be too great to cover on foot. Once the sun has set, the launch point is packed up and the planes are loaded into the hangars by a joint force.

Our research led us to the idea of demolishing the building but using its materials to preserve its technical value and to give it a new spiritual value. We would crush the bricks of the demolished building and use the reddish dust to build all our structures. The reddish red of the brick dust mixed with concrete is decorative, slightly different from the natural, but not alien to the landscape. We envisage all our landscape interventions being made from this particular mix, using the same material, with the same forms. Although each of our buildings has a different function and evokes a different atmosphere, they work as a whole through their materials and colors.

Hangar II, on the outskirts of the airport, is located at a special junction, at the crossroads of several roads, on the border between residential areas and nature. This exciting position inspired us to analyse exactly what communities and interests meet at this junction. After researching the site, we realised that there are many communities living their daily lives side by side here, so the clash of interests is not surprising. On flying days, the interests, and

habits of MSE and the local population, or nature lovers who do not use the airport for flying, intersect. Our landscape intervention will address this conflict.

As part of our landscape intervention, we have designed structures at points on the airport that are worth visiting. Our buildings respond to the characteristics of the terrain and the correct use of the land by the communities present, all with honest simplicity and unity. Carefully, as we walk in nature: as if we were guests. We did not build a building just to build something. The aim was to resolve local diversity and conflicts, to create sustainable buildings. Our buildings can be used in a variety of ways, according to current needs, thinking long term.

In the field, the choice of the location of our buildings was guided by the intersections between nature and users. We chose points that evoked a certain emotion or perhaps a void. It is important to make it clear that the north-facing part of the meadow is a well-tracked, well-trodden path that guides walkers along it. This path ensures easy and safe access to the trails, even on working days, and allows hikers to fly over the meadow. The southern half of the field, on the other hand, is characterised by broken roads, construction debris, car wrecks and chaos. The orientation of our plan is therefore south of the airport. The structures in this part of the meadow are very small interventions, inspired by the subtle movements present on the site or intended to reinforce what is found there. For example, the Lookout, the Seagull or the Community Table, which can be interpreted alone or in combination.

From the Pesthidegkút side, a bridge serves as an entrance on the south side of the airport. Pressed into the material of the bridge is the sign REPTÉR, which marks the official start of the airport, a point of reference: start point.

From here, the beaten path leads straight to the green area in front of Hangar II, where a long table can be seen from a distance. This structure, which also serves as a communal area for sitting and watching aircraft, is almost thirty metres long and is surrounded on both sides by benches. **The Community Table** is designed to be used by small and large groups alike. It has also been designed so that, on a busy day, pedestrians can sit down and watch the planes take off and land from here rather than walk to the airport.

At the height of the operational hangar, the field narrows slightly, with the tree line jutting inwards. There's a wooden cross here now, a memorial cross. The names of deceased members of the University of Technology Sports Flying Association are engraved on small metal plaques on the tree, while another plaque next to it commemorates a deceased member of the paragliding community.

Transposing these forms of remembrance, we have created a more grandiose memorial with skyward symbolism, called the **Remembrancer**. It was important for us to keep and use the metal plaques, as they are a tribute to the members of the association. The sacrality of the place is born from simplicity and the symbolism of passing. At a height of ten metres, the memorial rises skywards, the plaques pressed into the fabric at eye level.

On the south side of the meadow, as you approach the hills, the path is sharply forked. The intervening area is not as low-cut and manicured as the rest of the airfield. The vegetation grows wild, reaching up to waist height in the warmer seasons. It is an area that almost begs

to be explored, it has an air of mystery about it. There are paths through the grass where nothing is growing. Walking along the paths, you come to a bench, **Pensieve**. Inside the labyrinth, a safe place for a quiet retreat. The bench is just large enough for one or two people to huddle comfortably - but no larger party can fit.

For flying, the winch is usually positioned here, at the eastern end of the field, from where the planes are directed to take off. The winch is located on the opposite side of the airport from the take-off point, between which a car carries the wire rope needed to take off the gliders.

At the bottom of the hills, a limestone mine is visible, and next to it a well-trodden path leads up to the top of the hill. On the steep ascent, tiny steps underfoot help those trying to climb the hill, providing a way upwards to the view. **The Lookout** provides a comfortable place to sit for the weary. It looks back to where it came from, the Three Hills Airport. It offers a full panorama of the paraglider runway and the Solymár hills, following the planes and parachutes as they take off and land.

From the above, our plan might even appear to be an attempt to solve every small problem identified on the ground, thus losing its unity. To avoid this, we have resorted to the use of simple geometric shapes. The structures require little intervention, blending gently into the landscape. Their sensitive placement points the way and actively involves the users. Our easily recognisable objects, which are consistent in their use of materials, are designed with sustainability in mind. Variable but designed to meet current needs, they are forms that can evolve in the future. In this way, the interests present at the airport meet, reconcile and intertwine, offering new opportunities for local communities.

02.11.2022.

START POINT

A rét ezen részén csomópontokban található építményeink nagyon apró, a helyszínen meglévő finom mozdulatokból táplálkozó, vagy az ott találtakat megerősíteni kívánó beavatkozások. Például a Kitekintő, a Merengő vagy a Közösségi asztal, melyek önmagukban és együttesen is értelmezhetőek.

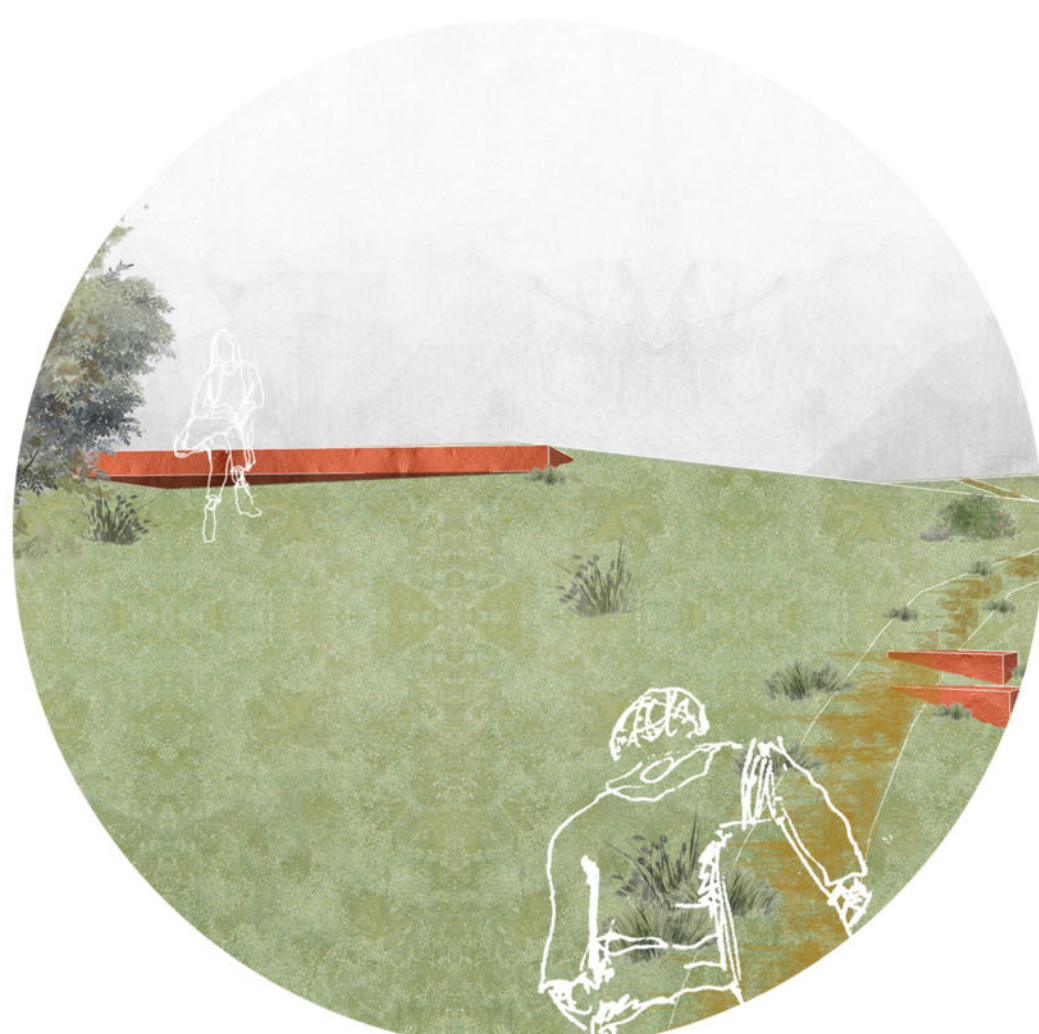
Az építmények kis beavatkozást igényelnek, óvatosan illeszkednek a tájba. Érzékeny elhelyezésük utat mutat és a használókat aktívan bevonja. Anyaghasználatukban egyező, könnyen felismerhető tárgyaink a fenntarthatóság jegyében születtek. Variálható, de a jelenlegi igényeknek megfelelően kialakított, a jövőben fejlődni képes formák. A reptéren jelen lévő érdekek ezáltal találkoznak, kibékülnek és összefonódnak, új lehetőséget kínálva a helyi közösségeknek.

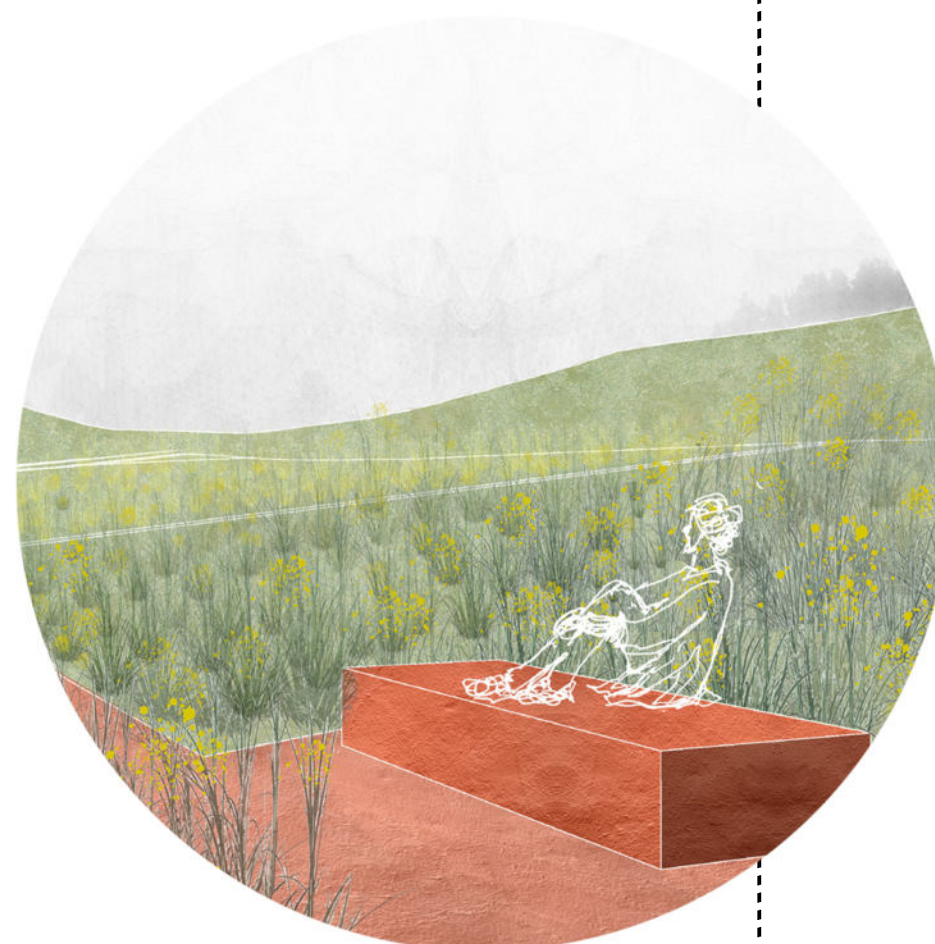
EMLÉKEZŐ

KÖZÖSSÉGI ASZTAL

KITEKINTŐ

MERENGŐ

START POINT

